

Az álmatlanság kora

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXI. évfolyam, 44. szám, 2017. november 3.

Szeifert Natália: Az altató szerekről. Ágyregény. Kalligram Kiadó, Budapest, 2017, 270 oldal, 3500 Ft

Szeifert Natália regénye sokféle olvasót kiszolgál, a laikus, kezdetre és befejezésre, közben vérbő történetre vágyó „elsőkönyvest” ugyanúgy, mint a régi motorost, aki szereti, ha a dolgok mégsem egészen légmentesen lezárva érnek véget, vagy akár a megrögzött dokrinert, aki minduntalan a regényforma eredeti megújításának szeretne a tanúja lenni. És kiszolgálja azt az olvasót is, aki második, harmadik olvasásra örül, ha egy már jól ismert szövegben addig fel nem fedezett plasztikus újdonságokra bukkan. Az *altató szerek* duplafenekűségének, vagy nem is így mondom, a rétegeiben megbúvó megsokszorozódásnak a végig egyenletesen, kitartottan működő írói elme a garanciája, és a képzelet meg a fantázia, a megfogható tények és a soha előre nem kiszámítható látomások pontos, gazdaságos, szabatos nyelvi formulákban végső alakot nyerő végigírása a foglalata; az az egyszerű tény, hogy minden egyes bekezdésében *rengeteg* anyag van, nagyon sokféle kisserelésben.